

INCURSIUNE ÎN ISTORIA PESCUITULUI SPORTIV DIN ROMANIA (I)

Situarea geografică a României la gurile de vărsare ale celui mai mare fluviu din Europa, precum și multitudinea de ape interioare, de munte, colinare și de șes au făcut ca, după agricultura practică în toate formele, pescuitul să fie o ramură economică importantă, care a implicat în această activitate o însemnată parte a populației autohtone.

Pescuitul practicat ca formă organizată de procurare a hranei sau a produselor de schimb comercial este atestat în documente și cronici începând din secolul al XII-lea.

Vreme de secole, dreptul de pescuit s-a regăsit în obiceiul pământului sau, în anumite ocazii particulare, în norme scrise.

Pescuitul este pentru prima dată reglementat, în adevăratul sens al cuvântului, abia la începutul secolului al XIX-lea în Condica lui Calimah, tipărită în 1817. Astfel în art. 500, pescuitul este reglementat succint „Dreptul de a vâna și pescui în locuri neoprite se cuvine fiecăruia”.

Odată cu intrarea în vigoare a Regulamentelor Organice, dreptul de a pescui încetează a mai fi un drept universal valabil și devine un drept exclusiv al proprietarilor de pământ, pentru toate apele situate pe pământul aflat în proprietate.

În Codul Civil și Codul Penal din 1965 începe să se facă distincție între amenajările piscicole și apele naturale, implicit între pescuit și piscicultură. În Codul Penal se prevăd și primele sancțiuni pentru furtul piscicol din „bălți, heleștee ori havuzuri”.

Nu există o incriminare a infracțiunii de braconaj piscicol, întrucât nu se referă la peștii din apele naturale.

Prima lege specifică de reglementare a pescuitului a fost promulgată prin Înaltul Decret Regal nr. 3904 din 7 octombrie 1896, publicată în MO nr. 153/ 10.10.1896, și cuprindea 48 de articole structurate în 9 capitole. Această lege se aplica pescuitului în toate apele „deschise” din România, precum și mării teritoriale.

Exercitarea pescuitului într-o apă deschisă se desfășura în baza cărții de pescuit emise de proprietarul sau arendașul dreptului de pescuit. Cărțile de pescuit erau nominale și netransmisibile și trebuiau vizate de autoritățile locale. Cărțile de pescuit erau eliberate pentru o anumită perioadă și anumite ape și puteau stabili restricții cu privire la speciile de pești, metodele de pescuit și numărul de instrumente. Orice instrument de pescuit, cu excepția undiței, trebuia să poarte un semn distinctiv care să facă posibilă identificarea posesorului.

Legea sancționa cu pedepse aspre încălcarea prevederilor acesteia.

În lucrarea „PESCĂRIA ȘI PESCUITUL ÎN ROMANIA”, apărută în anul 1916, autorul acesteia, distinsul academician dr. Grigore Antipa face o detaliată descriere a uneltelor de pescuit pe categorii de utilizare a acestora, în funcție de categoria de ape în care acestea erau folosite: râuri, lacuri, bălți, heleștee, ape de munte, Dunăre, Delta Dunării și Marea Neagră.

Deși conținutul lucrării vizează în mod special pescăriile și pescuitul comercial, multe dintre uneltele și metodele de pescuit, catalogate și clasificate pentru prima dată la noi în țară, prefigurează apariția și dezvoltarea pescuitului sportiv.

Folosite inițial ca metode și instrumente de procurare a hranei, acestea se vor delimita, în timp, ca fiind specifice unui alt tip de activitate, în concordanță cu evoluția internațională a fenomenului.

Altfel sunt descrise „undițele” (cârligele), instrumente care „au ca mijloc de ademenire pentru pește nada (viermi, mămăligă, insecte etc.)”.

În descrierea ciclului de pescuit al unui iaz sunt amintiți copiii de țărani care „prind și ei adeseori, cu undița, coștuși și ocheană”, bine înțeles, pentru consum, dar prefigurând, în același timp și activitatea sportivă în devenire.

Este definită, pentru prima dată într-un tratat apărut în limba română, năluca, „un altfel de undiță (cârlig) făcută dintr-un metal turtit (de exemplu un gologan de cupru), care are la capăt o gaură de care se leagă ața, iar la celălalt capăt este prelungit într-un vârf ascuțit și îndoit în sus ca la undiță (cârlig)”. Cea mai elocventă prezentare a sportului în devenire este realizată în capitolul în care descrie pescuitul în râuri și pâraie: „*Pescuitul în aceste ape a fost din toate timpurile una din îndeletnicirile cele mai favorite ale poporului nostru. El a inventat pentru aceasta tot felul de instrumente – de la cele mai naive la cele mai rafinate – pentru a prinde pește; deși desigur o făcea nu atât pentru a-și procura hrana zilnică, ci mai mult fiindcă aceasta era distracția sa favorită ... Ce rol însemnat educativ și ce importanță mare pentru un stat este de a găsi și cultiva asemenea mijloace de distracțiune morale cari leagă pe om mai strâns de natură și-l face să-și iubească țara tot mai mult, cred că nu mai am nevoie s-o dovedesc*”.

Lucrarea prezintă și o descriere foarte interesantă a confecționării și utilizării unei muște artificiale rudimentară pentru pescuitul salmonidelor, a pescuitului la plută pe râuri, a pescuitului la copcă sau al celui în Marea Neagră, cu undița de pe diguri.

Tot în anul 1916 apare și cartea „**Peștii și pescuitul**”, al cărui autor, disimulat sub pseudonimul F.R. Attila, este de fapt Frățilă, după cum deducem atât din denumirea editurii, „Editura librăriei Frățilă”, cât și din prezentarea din finalul cărții a unor „Undițerii, Magazine, Fabrici de Undiți”, unde, pe lângă alte trei magazine din București, unul din Viena, două din Londra, unul din Paris, unul din Lausanne și unul din Morvillars, apare și magazinul Frățilă din București, Calea Griviței 197.

Cartea este structurată în mai multe părți, după cum urmează:

- Partea întâi: *Apele; Undița de mână; Undița; Descrierea undiței de mână; Vadul, timpul prielnic pescuirii, momelile, momeala, vârcolacul, înecarea unui pește; Sfaturi practice;*
- Partea a doua: *Undița de mal, undița liberă de suprafață, undițele de mal și de fund, sforile (pripoanele) cămăcuțele, cârligele (carmacele) Saparina, undița de scrumbie, undița de guvizi; Unelte de rețea, Unelte de sârmă, nuele, trestie; Pescuitul cu mâna, pe gheață, pe sub gheață;*
- Partea a treia : *Peștii (descriere de specii);*
- Partea a patra: *Pește de baltă, de Dunăre, de Mare;*
- Partea a cincea: *Adausuri*

Prezentarea speciilor de pești este împănată cu rețele gastronomice tradiționale specifice fiecărei specii.

În partea a cincea – *Adausuri* – este prezentată și comentată Legea pescuitului din 1896, despre care spune că „*e aproape identică celei franceze, după care ne pare a și fi copiată*”

Lucrarea reprezintă prima încercare de sistematizare a informațiilor și cunoștințelor în domeniul pescuitului sportiv, completată cu date științifice preluate din lucrări de specialitate, toate prezentate într-un stil accesibil mării mase a cititorilor interesați.

Unul dintre cei mai pătimiși susținători ai noului sport care prindea contur în societatea noastră, juristul și academicianul I. Al Brătescu-Voinești, insistă și reușește, după o campanie desfășurată pe durata mai multor ani, să creeze premisele apariției unei legi specifice pescuitului în apele de munte. Astfel este promulgată, prin Înaltul Decret Regal nr. 3137, **Legea privitoare la pescuitul în apele de munte**, publicată în M.O. nr. 218/1938.

Apariția legii este precedată de publicarea, în anul 1933, a cărții „**Cu undița**”, o adevărată pledoarie în susținerea pescuitului ca sport și o reală expunere de motive în favoarea legii pe care a susținut-o și promovat-o. De asemenea, lucrarea conține și o descriere a stilurilor de pescuit sportiv și a ustensilelor specifice acestora, așa cum se prezentau la vremea respectivă.

În scrierile sale, promotorul își motivează astfel inițiativa : „*Ocrotirea peștilor din apele de munte se impune pentru că pescuirea lor cu undița e un izvor de încântare și de fericire indescriptibilă și un sport extrem de binefăcător*”.

Domeniul de aplicare al legii era apele de munte, adică acele ape care conțineau salmonide sau îndeplineau condițiile necesare viețuirii acestora.

Exercitarea dreptului de pescuit în apele de munte era supusă normelor, restricțiilor și regulilor prevăzute de lege, numai pe apele cu o lungime suficientă pentru a constitui un fond de pescuit (min. 10 km).

Pescuitul se putea efectua doar de către posesorii de permise nominale, prevăzute cu fotografia și semnătura titularului.

Legea avea un puternic caracter protecționist al fondului piscicol din apele de munte, încălcarea prevederilor acestei legi fiind aspru sancționată cu amenzi usturătoare sau, în condițiile agravante de săvârșire a faptei, cu închisoare corecțională de la 10 zile până la 3 luni.

O altă realizare importantă a lui I.Al Brătescu-Voinești în domeniul pescuitului sportiv a fost impunerea interzicerii năvoditului în Lacul Snagov, la ordinul Regelui. Un alt eveniment marcant al anului 1938, de pionierat în domeniul pescuitului sportiv autentic, a fost apariția primului „**Tratat de pescuit**”, capodopera lui I.Al Brătescu-Voinești, fiul inițiatorului Legii privitoare la pescuitul în apele de munte.

Lucrare de înaltă ținută informațională și grafică, conținând 89 de ilustrații după desenele originale și fotografiile autorului, bazată pe o vastă experiență personală și o documentare minuțioasă asupra dezvoltării fenomenului pe plan internațional, reprezintă primul manual educativ, pus la dispoziția inițiaților, după cum spune autorul în prefața lucrării: „*În intenția noastră, acest tratat va fi călăuza acelor care doresc să fie nu numai inițiați în mod sumar, ci îndrumați în mod sistematic să înceapă și, pe urmă, cu răbdare și experiență crescândă, să desăvârșescă, ceea ce Englezii, Americanii, Francezii și Nemții consideră un sport și o artă. Sarcina noastră deci, pe lângă aceea de a iniția, va fi și aceea de a îndruma pe începător prin meandrele variantelor unui sport atât de răspândit aiurea*”.

Tratatul este structurat în 7 capitole, în care sunt prezentate:

- „*speciile de pești de sport din România*” (păstrăvul, lostrița, lipanul, cleanul, știuca, bibanul);
- „*pescuitul cu musca artificială*” (unelte, aruncarea muștelor artificiale, îmbunătățiri, perfecționări, variante, pescuitul în susul apei);
- „*pescuitul aruncat*” (unelte, aruncarea nălucii, pescuitul aruncat cu mulinet cu bobină staționară);
- „*pescuitul staționar*”;
- „*întreținerea și repararea materialului*”;
- „*despre fabricarea muștelor artificiale*”;
- „*eticheta pescuitului*”;

și un „*apendice*” care cuprinde:

- „*numele științific englez, francez, german al peștilor citați*”;
- „*numele englez, francez, german al uneltelor și accesoriilor uzuale descrise*”;
- „*raportarea la sistemul metric a câtorva măsuri și greutateți englezești*”;
- „*un deviz aproximativ 1937*”.

Notabile sunt ținuta elevată și respectul față de „partenerul” de competiție, dar și față de propria persoană, interesant punctate în cap. VII, „**Eticheta pescuitului**”.

De menționat faptul că I.Al Brătescu-Voinești a deținut și funcția de inspector general al pescuitului în ape de munte.

Înainte de 1953, societățile de pescuit erau cu mult mai puține decât cele de vânatoare și, dintre acestea, numai câteva au avut statute de funcționare tipărite. Astfel a fost cazul Societății de Pescuit „Mreana” din Deva – jud. Hunedoara, care a avut statutul imprimat la Tipografia Românească din Deva, în anul 1942. Acesta a apărut sub coordonarea Inspectoratului Râurilor de Șes din cadrul Direcției Camerale a Pescăriilor, instituție coordonată de ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Societățile de vânatoare aveau și ele preocupări în domeniul pescuitului recreativ-sportiv în ape de munte, dovada constituind-o numeroase ape de munte arendate în acest scop de vânători. Mihail Sadoveanu și Ionel Pop ne lasă amintiri de neuitat privind pescuitul pe Valea Frumoasei din Bazinul Sebeșului.

Legea asupra pescuitului în apele de munte de la 1938 a fost în vigoare până în anul 1953, când a fost emis **Decretul nr. 76 cu privire la economia vânatului și pescuitului în apele de munte.**

Conform acestui act normativ regimul juridic al bunurilor piscicole a devenit exclusiv de proprietate publică a statului.

Speciile de salmonide ce făceau obiectul reglementării erau păstrăvul (indigen, fântânel și curcubeu), lipanul și loștrița, pescuitul acesteia din urmă putându-se face numai cu autorizație specială eliberată de Ministerul Gospodăriei Silvice. Exercițarea pescuitului în apele de munte era admisă numai în timpul zilei, limitat la maximum 10 exemplare, și numai cu undița ținută în mână.

Prin acest act normativ legiuitorul institua măsuri importante pentru conservarea sau refacerea efectivelor de salmonide și acorda dreptul Ministerului Gospodăriei Silvice de a lua și alte măsuri necesare în acest scop.

În același an, prin **Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 3126/1953, pentru încadrarea pescarilor sportivi din apele de șes în AGVPS din RPR**, asociațiile teritoriale ale pescarilor cu undița (sportivi) sunt incluse în structura Asociației Generale a Vânătorilor din R.S.R., înființată în anul 1948 prin Decretul 211, ca succesor în drepturi și obligații ale fostei Uniuni Generale a Vânătorilor din România.

Astfel ia ființă Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din R.P.R., ca unic for de reprezentare, pe plan intern și internațional, a intereselor vânătorilor și pescarilor sportivi din țara noastră.

Din acest moment se poate vorbi despre o structură organizatorică unitară a asociațiilor de pescari sportivi din România, cu un statut cadru preluat și adaptat de asociațiile afiliate și o recunoaștere a pescuitului sportiv care va genera condițiile apariției și dezvoltării pescuitului competițional.

În anul 1952 se înființase prima organizație internațională de pescuit sportiv competițional, Confederația Internațională de Pescuit Sportiv – C.I.P.S., cu sediul la Roma, având ca scop coordonarea și promovarea, la nivel mondial, a mișcării sportive helieutice. Aceasta a organizat primul campionat mondial de pescuit sportiv, în anul 1953, numai pentru disciplina pescuit staționar și numai la categoria seniori.

Prevederile *Decretului 76/1953* au fost abrogate prin **Decretul din 8.02.1954 pentru reglementarea pescuitului și protecția fondului piscicol**, care avea în vedere pescuitul în toate apele țării, nu doar în cele de munte. În scopul „dezvoltării și îmbunătățirii economiei piscicole”, Consiliul de Miniștri ai R.P.R. era autorizat să stabilească condițiile de exercitare a pescuitului, de administrare și exploatare a bazinelor piscicole, precum și normele pentru protecția și paza fondului piscicol. Responsabilitatea aplicării prevederilor acestui act normativ reveneau Ministerului Industriei Alimentare și Ministerului Agriculturii și Silviculturii. Organele de constatare a abaterilor și infracțiunilor erau de competența organelor de miliție, ale M.I.A., ale M.A.S. și ale A.G.V.P.S. din R.P.R., ultimele devenind în timp cele mai active și eficiente.

În vederea aplicării decretului precizat, Consiliul de Miniștri ai R.P.R. a emis ***Hotărârea privind reglementarea pescuitului, administrația și exploatarea bazinelor piscicole, protecția și paza fondului piscicol.***

Pescuitul pentru nevoile consumului personal era permis oricărei persoane pe baza autorizației emise de Ministerul Industriei Alimentare, prin intermediul AGVPS din R.P.R., cu respectarea regulilor de pescuit stabilite de minister.

Încă din anul 1954, ca urmare a Decretului din 8.02.1954, prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R. a hotărât modificarea Codului Penal prin introducerea unor articole care sancționau fapte ce aduceau atingere pescuitului și pisciculturii.

În luna mai 1957, în urma inițiativei Asociației Undițarilor din R.D.Germană, a avut loc la Berlin o conferință internațională la care, alături de delegațiile pescarilor sportivi din R.P.Bulgaria, R.Cehoslovacă, R.P. Polonă, R.P. Ungară, a participat și delegația AGVPS. Conferința de la Berlin a dezbătut o serie de probleme importante cum ar fi : unificarea regulamentelor de pescuit sportiv, antrenarea tineretului și femeilor în practicarea acestui sport, schimbări periodice de delegații, adoptarea unei atitudini comune față de aderarea la CIPS. S-a confirmat dorința de a contribui la lărgirea relațiilor internaționale ale mișcării sportive și s-au depus adeziuni de afiliere la CIPS. Cu ocazia Congresului CIPS care a avut loc în luna septembrie 1957 la Belgrad, cele cinci națiuni au fost admise ca noi membre. AGVPS din R.P.R. este cooptată, deci în anul 1957, ca membru cu drepturi depline al C.I.P.S. și singură organizație națională din România reprezentantă a pescarilor recunoscută pe plan mondial.

Structura teritorială a AGVPS fiind deja constituită, încep primele manifestări în domeniu prin organizarea de concursuri locale.

În anul 1958, pe baza datelor și informațiilor furnizate de CIPS și de alte federații naționale, s-a alcătuit un regulament intern al concursurilor de pescuit. Pentru verificarea și definitivarea acestui regulament, care va intra în vigoare, în mod oficial, începând de la 1 ianuarie 1959, AGVPS a organizat două concursuri experimentale, dotate cu cupe pe echipe și premii individuale.

1. Concurs amical de pescuit de pe loc (individual și pe echipe), programat în ziua de 14 septembrie, lacul Herăstrău, cu participarea membrilor filialelor din capitală.
2. Concurs amical de aruncări cu lanseta (individual și pe echipe), programat în zilele de 4 și 5 octombrie pe stadionul „Progresul”, cu participarea selecționaților finalelor din capitală și invitarea a câte 2-3 reprezentanți din alte regiuni.

În anul 1959, AGVPS a organizat primul campionat național oficial de pescuit sportiv staționar pe lacul Floreasca, la care au participat 43 de concurenți, câștigat de cel care va deveni vicecampion și campion mondial, Ion Pană din București.

Tot în acest an s-a organizat și primul campionat național oficial de lansetă (casting) în ziua de 4 octombrie, în complexul sportiv 23 August.

Primele competiții de acest gen se organizau pentru disciplina pescuit staționar sau pescuit cu lanseta, fără restricții de categorie (vârstă sau sex), urmând a se diversifica pe parcursul timpului în concordanță cu reglementările internaționale.

Următoarele trei campionate naționale de staționar, organizate de AGVPS, s-au desfășurat tot în București, după care asociațiile teritoriale afiliate au început să solicite găzduirea acestor competiții. S-au stabilit reguli stricte de desfășurare și calificare, în concordanță cu regulamentul CIPS, parcurgându-se diferite faze preliminare până la calificarea în finala națională.

În anul 1962 lotul național de lansetă (CASTING) al României participă la primul campionat mondial din istoria pescuitului sportiv din România. Cu ocazia celui de-al III-lea Campionat Mondial de lansetă, organizat de CIPS prin Federația de pescuit din R.P.F. Iugoslavia în perioada 23-24 iunie, pe stadionul Voivodina din Novi-Sad, echipa reprezentativă formată din Cornelius Niculescu, Traian Cerbureanu și Gheorghe Gumă, care a participat numai la probele de aruncarea

greutății, a obținut locul 3 și medalia de bronz la proba Skish și locul 5 la proba Arenberg, ambele prin Cornelius Niculescu.

Prima participare a României la un campionat mondial de pescuit staționar a avut loc la cea de –a IX-a ediție disputată în Italia în septembrie 1962, unde echipa noastră a ocupat un onorabil loc 5, după Italia, Franța, Belgia și Luxemburg, din 14 națiuni participante.

La 26 august 1962 a avut loc la București prima finală a Campionatului național de pescuit staționar pentru tineret.

În anul 1963 este emisă *Hotărârea 343/23.03.1963 privind aprobarea instrucțiunilor pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor în domeniul apelor*. Prin apariția prezentelor instrucțiuni sunt abrogate expres unele dintre dispozițiile instrucțiunilor pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor privind pescuitul în toate bazinele piscicole din Republica Populară Română, aprobate prin *Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 80/1960*.

În continuare, participarea loturilor naționale de pescuit sportiv, selecționate în campionatele naționale organizate de AGVPS, la campionatele mondiale a fost neîntreruptă până în anul 1976.

Această perioadă s-a dovedit a fi una dintre cele mai prolifiche din istoria competițională națională în care România a obținut cele mai valoroase rezultate, **culminând cu găzduirea celui de-al 12-lea Congres CIPS, desfășurat la Mamaia între 21 și 25 septembrie, urmat de organizarea celui de-al 12-lea campionat Mondial de Pescuit Staționar pe Națiuni la Galați, în data de 26 septembrie.**

Au participat 75 de concurenți din 15 țări membre CIPS.

Pista de concurs era organizată pe taluzul ce limitează faleza Dunării, prin amenajarea unor pontoane individuale, ancorate, care preluau fluctuațiile de nivel ale Dunării.

Echipa României, compusă din Liviu Banciu – antrenor, Alexandru Vegh, Bartolomeu Fiu, Ion Pană, Nicolae Enache, Marin Stoenescu – concurenți și Ovidiu Tudoran – rezervă, pornea cu șansa a treia, după Franța, cu Tesse și Fontanet în echipă, și Italia cu Vigaroni, Vonnelli și Ceppi.

Dând dovadă de omogenitate și respectând strict tactica de concurs, **echipa României s-a clasat pe primul loc, devenind astfel campioană mondială.**

Trei ani mai târziu, în 1968, la al 15-lea Campionat Mondial pe Națiuni, desfășurat pe râul Blackwater din Fermoy, Irlanda, lotul României, în componența Ion Pană, Ovidiu Tudoran, Alexandru Vegh, Marin Stoenescu și Gheorghe Timolean a ocupat locul trei al podiumului, iar Ion Pană a devenit vicecampion mondial la individual.

În anul 1974 este promulgată *Legea 12 privind piscicultura și pescuitul*, publicată în Buletinul Oficial nr. 106/30.06.1974. Legea însuma 36 de articole, grupate în 6 capitole, la care se adaugă și două anexe.

Această lege de excepție, foarte concisă și bine structurată, a servit intereselor pescuitului și pisciculturii vreme de aproape trei decenii, trecând peste diferențele doctrinare a două regimuri total diferite.

Bazinele piscicole erau constituite din apele naturale, curgătoare și stătătoare de pe întreg teritoriul Republicii Socialiste România, inclusiv apele maritime interioare și marea teritorială, cât și terenurile acoperite cu apă ca urmare a îndiguirilor sau barărilor de văi – heleștee, iazuri, lacuri de acumulare – care servesc sau oferă condiții pentru înmulțirea, creșterea și pescuitul peștelui, crustaceelor sau altor animale acvatice.

Prin fondul piscicol se înțelegea totalitatea populației piscicole și a celorlalte resurse naturale de hrană constituite din fauna și flora acvatică a bazinelor piscicole.

Prin pescuit sportiv se înțelegea pescuitul efectuat în scop de agrement de orice persoană, membră a Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, pe bază de permis eliberat de aceasta, pentru bazinele și zonele piscicole pe care le avea în folosință asociația.

Conform prevederilor legii, Ministerul Agriculturii, Industriei Alimentare și Apelor și Ministerul Economiei Forestiere și Materialelor de Construcții puteau da și au dat în folosință piscicolă Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi bazine sau zone din bazinele piscicole naturale, atribuirea acestora făcându-se pe bază de contracte, încheiate pe durată determinată, în general pentru douăzeci de ani, ultimele valabile până în anii 2008-2009.

Conform prevederilor acestor contracte, încheiate direct între asociațiile afiliate la AGVPS din România și structurilor din teritoriu ale statului în domeniul piscicol, folosința piscicolă era atribuită aparent gratuit, în realitate stabilindu-se însă obligații concrete pentru asociații: asigurarea, prin personal specializat, a pazii fondului piscicol și a controlului modului de pescuit sportiv, popularea periodică cu pește, executarea unor lucrări de amenajare, de combatere a vegetației dăunătoare, de întreținere a digurilor, canalelor, stăvilarelor etc.

În domeniul pescuitului sportiv competițional, campionatul intern a continuat să se desfășoare, cu excepția anului 1970 în care s-au înregistrat cele mai mari inundații din istoria României, având ca scop final participarea echipei naționale la campionatele mondiale. Aceasta s-a întâmplat până în anul 1976, când politica economică impusă de regimul trecut a suspendat achitarea cotizațiilor anuale către CIPS și, implicit, posibilitatea participării echipelor noastre la campionatele internaționale organizate de acestea.

Au continuat să se organizeze însă, concursuri interne și internaționale de tipul „Cupa țărilor socialiste”, „Cupa țărilor balcanice”, „Cupa prieteniei”, concursuri bilaterale sau multilaterale cu țările vecine etc.

În această situație ne-au surprins evenimentele din decembrie 1989.

Mugurel Ionescu